USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Mgr. D. D.,** zastoupený advokátem Mgr. Davidem Macháčkem, se sídlem T. G. Masaryka 108, Kladno, proti žalovaným: **1) Ministerstvo spravedlnosti**, Vyšehradská 427/16, Praha 2, **2) Vězeňská služba České republiky, Vazební věznice Olomouc**, Švermova 1161/2, Olomouc, o žalobě proti nezákonnému zásahu žalované 2) v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 25. 8. 2021, čj. 60 A 40/2021 - 134, vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 As 387/2021, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Návrhem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 6. 2022 se žalobce (navrhovatel) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). Návrhem se domáhá vydání rozhodnutí ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn 10 As 387/2021.

[2] Navrhovatel vytýká Nejvyššímu správnímu soudu nečinnost, jelikož ve věci ani po osmi měsících od podání kasační stížnosti nerozhodl. Upozorňuje na skutečnost, že nezákonný zásah, spočívající v neumožnění léčby konopím ve věznici, trvá již přes 2 roky.

[3] Soudce zpravodaj ve vyjádření k návrhu uvedl, že kasační stížnost napadla v roce 2021 a dosud o ní nebylo rozhodnuto, z důvodu množství věcí, které jí předchází.

[4] Ze spisu vedeného ve věci sp. zn. 10 As 387/2021 Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel podal dne 13. 9. 2021 kasační stížnost, kterou podáním ze dne 15. 9. 2021 doplnil. Dne 17. 9. 2021 si soud vyžádal soudní spis od Krajského soudu v Ostravě –

pobočka v Olomouci. Zároveň navrhovatele prostřednictvím jeho zástupce dne 4. 10. 2021 poučil o složení senátu a možnosti namítat podjatost členů tohoto senátu. Kasační stížnost poté soud poslal k vyjádření oběma žalovaným. Jejich vyjádření pak přeposlal také navrhovateli na vědomí, a to přípisy ze dne 26. 10. 2021. Navrhovatel následně na tato vyjádření reagoval replikami ze dne 16. 11. 2021 a 6. 12. 2021 a sdělením ze dne 4. 1. 2022. Všechna navrhovatelova podání soud řádně přeposlal na vědomí žalovaným. Na navrhovatelovu žádost o sdělení průběhu řízení ze dne 4. 5. 2022, reagoval soud přípisem ze dne 6. 5. 2022, v němž navrhovateli sdělil, že lze očekávat rozhodnutí do konce roku 2022.

[5] Návrh není důvodný.

[6] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásady spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[7] V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

[8] Jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, soud se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně a v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout o ní. Je tedy zřejmé, že se soud ve věci nedopustil žádných průtahů. Pokud soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní, je to z toho důvodu, že má již veškeré podklady k rozhodnutí o věci.

[9] Podle § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) *„[s]oud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci.“* Podle odst. 3 téhož ustanovení *„[s]oud projednává a rozhoduje přednostně žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon.“*

[10] Daná věc má sice přednostní režim, jelikož se jedná o kasační stížnost proti žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Jak je ovšem patrné z citovaného ustanovení, zákon stanoví přednostní režim vyřízení u množství agend,

u nichž musí soud rovněž ctít pořadí, v němž napadly. Současně nemůže soud zcela upozadit běžnou agendu nepřednostních věcí, v nichž je rovněž povinen činit úkony a rozhodovat souběžně s věcmi přednostními. Nyní posuzované věci časově předchází více než 80 věcí, z toho některé taktéž v přednostním režimu.

[11] Při zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se soud nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Skutečnost, že věc je připravena k projednání a soud má všechny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí však automaticky neznamená, že o ní bude ihned rozhodnuto. Nejvyšší správní soud respektuje úpravu v § 56 odst. 1 s. ř. s., a věci rozhoduje v pořadí, v jakém mu napadly. Z hlediska požadavků spravedlivého procesu, je důležité, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu.

[12] Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup soudu a s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře, dospěl k závěru, že dobu, po kterou se navrhovateli nedostalo dosud rozhodnutí (8 měsíců), nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší).

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu